

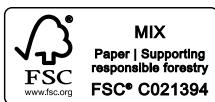
I HUVUDET PÅ EN MORDUTREDARE

LARS BRÖMS
BERÄTTAT FÖR AJA LIND

I HUVUDET PÅ EN
MORD
UTREDARE

FRÅN SKOTTEN VID STUREPLAN TILL
ATTENTATET PÅ CAMPUS RISBERGSKA

Bokförlaget
Forum

**Bokförlaget
Forum**

BOKFÖRLAGET FORUM

Box 3159, 10363 Stockholm

info@forum.se | www.forum.se

COPYRIGHT Lars Bröms & Aja Lind 2026

OMSLAGSFORMGIVARE Miroslav Šokčić

OMSLAGSFOTO Markus Gårder

ISBN 978-91-37-16675-9

TRYCKT HOS Scandbook, EU 2026

Första tryckningen

Till

Lotte, Olivia, Ludvig och Anton

FÖRORD

Det här är en självbiografisk berättelse baserad på mina egna minnen och upplevelser. Andra inblandade kan minnas samma händelser på ett annat sätt.

Min ambition med boken är att ge en så ärlig bild som möjligt av att arbeta med sådant som många människor upplever svårt och skrämmande. Om du är anhörig eller själv har utsatts vill jag förbereda dig på att vissa avsnitt kan väcka starka känslor.

Allt jag berättar är sant, men av hänsyn till dem som berörs av min historia har vissa detaljer och namn justerats.

Tack för att du vill läsa – och välkommen in i mitt huvud!

LARS BRÖMS, AUGUSTI 2026

Lappen

STUREPLANSMORDEN 1994

– There's a fucker inside with an M-16!

Jag har precis klivit ur radiobilen och står några meter från Sturecompagniets huvudentré. En kille, ungefär i min ålder, kommer utspringande genom dörrarna och skriker på engelska. Jag hinner tänka att han nog måste vara amerikan, eftersom han vet vad en M-16 är. Eller vet han det? Förstår han ens vad han säger? Menar han att någon faktiskt skjuter med automatgevär inne på nattklubben?

Skräcken väller över mig. Jag blir så jävla rädd! Det finns inget bättre sätt att beskriva det på. Hjärnan går på högvarv och tanke efter tanke blixtrar fram i huvudet: *Jag vill inte dö, jag vill hem till min familj.* Jag är 27 år, vi har precis fått vårt andra barn och jag har inte ens skyddsväst på mig. Bara min skinnjacka och pistol. Det är ingenting mot automateld.

Pulsen dunkar så hårt att jag blir yr. Plötsligt litar jag inte på min kropp längre. Det känns som om hamburgaren jag åt för ett par timmar sedan har tagit sig igenom matsmältningssystemet i rekordfart och nu är på väg ut i andra änden. Det vore just snyggt! På något sjukt sätt hinner jag bli fåfång mitt i kaoset och tänker på hur det skulle se ut om de hittade mig skjuten och nerskiten.

I sista stund återtar jag kontrollen över mig själv – jag andas

djupt och försöker överrösta paniken. *Lugn Lasse*, säger jag till mig själv. *Du är inte skadad, du är här för att hjälpa till*. Det fungerar. Nu kan jag börja rikta fokus utåt.

En dörrvakt kommer springande mot mig.

– De har stuckit! ropar han. Gärningsmännen har dragit.

Jag ser mig om. Det är som att stå mitt i en krigsscen.

Det var inte ens meningen att jag skulle jobba den här natten. För att få extra tillskott i lönekuvertet hade jag anmält mig frivillig till ett övertidspass, eller ”gnetpass” som vi kallar dem. Ett nattpass under helgen gav många välkomna kronor. Samma sak hade Åke gjort. Vi var kollegor i samma arbetslag, den så kallade *C-turen* vid Norrmalmspolisen, och skulle nu hålla ställningarna under natten tillsammans med kollegorna i den ordinarie styrkan *G-turen*. Åke hade börjat på polisen något år senare än jag, men var redan en stabil och lugn kollega som jag uppskattade att jobba med. Jag har många gånger sedan dess tänkt på hur glad jag är att det var just Åke som jag hade med mig under den här händelsen.

Skiftet började klockan 21.00 på lördagskvällen den 3 december. Norrmalms polisstation låg på Bryggargatan, i anslutning till Stockholms Central, och som alltid inleddes arbetspasset med en genomgång på stationen. Vakthavande befäl gick igenom lägesbilden för den aktuella kvällen – vad som hade hänt under det senaste passet, eventuella efterlysta som vi skulle hålla utkik efter och annat som kunde vara bra

att veta. Alla lyssnade uppmärksamt. Sedan tilldelades vi våra uppdrag. Åke och jag kvitterade ut radiobil SHA 1320 (jag minns fortfarande bilens exakta benämning) och gav oss i väg ut i Stockholmsnatten. Det var Åke som körde.

Timmarna gick och det var så lugnt att det nästan var tråkigt. Vi gjorde några rutinkontroller av fordon för att kontrollera nykterheten, men i övrigt hände det inte mycket. När vi tog en sväng genom Kungsträdgården fick jag plötsligt syn på Rickard, en barndomskompis från Leksand. Jag berättade det för Åke som körde fram och stannade bilen. Där blev vi stående och pratade i säkert 20 minuter. Rickard bodde numera i Stockholm och vi utbytte information om gamla bekanta och uppdaterade oss på hur livet var nu. Vanligt småprat helt enkelt. Sedan sa jag något som jag aldrig kommer att glömma:

– Det här är ett riktigt skitpass, helt lugnt på polisradion. Det händer ju ingenting!

Det säger jag aldrig igen.

Strax efter att vi hade sagt hejdå till Rickard fick vi ett anrop på radion. Det var ett så kallat individanrop från ledningscentralen, vilket innebär att det bara riktades till oss.

– Kan ni köra till Sturecompagniet? Befälsbilen från Östermalm behöver uppbackning.

Vi bekräftade att vi kunde ta uppdraget och frågade vad det gällde. Ledningscentralen förklarade att situationen varken var akut eller kritisk – det behövdes bara några fler uniformer på plats för att lugna stök vid dörren. Det var inget ovanligt vid den här tiden på dygnet. Sturecompagniet var nämligen den enda av de många nattklubbar runt Stureplan som höll

öppet till klockan fem på morgonen. Alla andra stängde vid tre, vilket gjorde att det strax därefter uppstod en enorm trängsel av folk som ville fortsätta festen. Problemet var bara att Sturecompagniet oftast redan var fullt. Chanserna att komma in var därför små, något som sällan uppskattades av överförfriskade, och ibland även drogpåverkade, personer.

På plats vid Sturecompagniet parkerade vi bakom befälsbilen, som just den natten bemannades av två kvinnliga poliser. En av kollegorna kom över till oss och berättade irriterat att två killar blivit nekade inträde på nattklubben och då startat bråk. Ett tjafs i dörren hade urartat till regelrätt slagsmål mellan dem och dörrvakterna. Polis hade tillkallats. Problemet, och källan till kollegans irritation, var nu att en av busarna vägrade att tala med en kvinnlig polis. Det var därför de hade kallat in Åke och mig.

Sådana fasoner retar mig, så jag tog mig gärna an killen i fråga.

– Jag tar honom! sa jag till Åke och nickade mot killen som den kvinnliga kollegan hade pekat ut.

Medan Åke gick bort till kompisen som några av ordningsvakterna höll fast på marken, drog jag med mig den andre så att vi kunde ha ett samtal mer avskilt bakom vår bil.

I efterhand har jag tänkt att jag borde ha noterat konturerna kring den här händelsen bättre – den skulle komma att bli en viktig del i svensk nutidshistoria. Men för oss där och då var det bara ännu ett gruff utanför en nattklubb i Stockholm. Vi hanterade tusentals sådana. Det var vardagsmat. Och det var inget speciellt med killarna. De såg ut som många av de andra

som försökte komma in bland innefolket: vanligt klädda och hyfsat prydliga. Det som retade mig mest var tramset att de inte ville prata med våra kvinnliga kollegor, och det var just den detaljen jag fokuserade mest på i mitt uppsträcknings-samtal.

– Vad fan handlar det här om, frågade jag och fortsatte: Att du inte vill prata med kvinnliga poliser?

Killen var nu lugn och sansad, men sa inte så mycket. Jag fortsatte mitt värdegrundstal om vikten av att behandla alla lika och att respektera folk som gör sitt jobb. Han ryckte bara på axlarna som om han ville signalera ”jaja, strunt samma – jag hör dig, men bryr mig inte”.

– Vad heter du? frågade jag och bad honom att legitimera sig. Han mumlade:

– Guillermo Márquez Jara.

Det bekräftades av id-handlingarna som han motvilligt visade upp. Jag tog upp anteckningsblocket och pennan som jag alltid hade i byxfickan och skrev ner hans personuppgifter.

– Ni kommer att avlägsnas från platsen, meddelade jag när Åke kom gående med Jaras kompis, en kille vid namn Tommy Zethraeus, skulle det senare visa sig.

Snabbt gick jag bort till en av de kvinnliga kollegorna och lämnade lappen med identifieringsuppgifterna på. Därefter tog Åke och jag med oss de båda killarna och ledde dem norrut på Sturegatan. Knäpptysta gick de vid vår sida. Inte ett ord sa de – varken till oss eller till varandra. Jag tänkte att de kanske var stukade av att bli avvisade.

I höjd med Linnégatan släppte vi dem och återvände till vår

radiobil. Jara och Zethraeus fortsatte Sturegatan norrut utan att så mycket som ens titta på oss. Med det utgick vi från att situationen var hanterad och återvände till Stureplan.

Utanför Sturecompagniet var det fortsatt ganska stökigt. Kön var obefintlig. Vid entrén myllrade en folksamling som ville festa vidare och som tävlade om vakternas uppmärksamhet för att bli insläppta. Det var trångt och tjafsigt. Vi stannade en stund innan ledningscentralen meddelade att ”Bröms och Westerlund i radiobil 1320” kunde ta matpaus. Vid den tiden på dygnet fanns det Kebabhouse på Vasagatan eller McDonald’s att välja mellan. Kanske inte så näringsriktigt, men i alla fall energi. Det blev hamburgare, pommies och en välbehövlig kopp kaffe innan vi skickade status 01, ett meddelande om att vi var redo för nya uppdrag.

Från Bryggargatan svängde vi ut på Vasagatan i riktning mot Kungsgatan. Då kommer ett så kallat *All-anrop* från ledningscentralen, vilket innebär att samtliga uppkopplade enheter anropas:

– All-anrop från SHA70. Pågående skottlossning vid restaurang Sturecompagniet, flertalet skjutna. Troligtvis ett automatvapen.

Åke och jag tittade på varandra. Vi var ju nyss där!

Vi behövde inte växla många ord för att bestämma vart vi skulle åka – en perfekt flyktväg från Stureplan borde vara Kungsgatan. Åke tryckte gasen i botten. När vi nådde korsningen Sveavägen-Kungsgatan stannade vi och ställde oss mitt i vägen för att täcka körfilerna. Där avvaktade vi en stund med dragna vapen, beredda på att möta eventuella flyende

gärningsmän. I och med att vi hade varit så snabbt på plats, borde vi ha en bra chans att överraska dem.

Jag väntade på att något skulle hända. Men Kungsgatan var tom. Kusligt tom. Från vår position såg vi nästan hela vägen ner till Stureplan – inga bilar, inga flanörer, inga flyende gärningsmän. Genom våra bärbara radioapparater hörde vi hur fler och fler radiobilar anmälde sig på väg mot Sturecompagniet. När den första bilen anlände gjorde de ännu ett anrop som har etsat sig fast i mitt minne:

– Skicka allt ni har! Det ligger skjutna överallt!

Åke och jag bestämde oss snabbt för att lämna korsningen och köra mot Stureplan. Där möttes vi av en närmast obeskrivlig syn. Jag guidade Åke som försiktigt manövrerade bilen för att vi skulle komma fram genom folkmassorna. Det var strax efter nattklubbens stängning och torget var fullt av folk. Han trixade oss fram mellan grupper av chockade människor som stod mitt i kaoset och mellan kroppar som låg på marken – uppenbart skadade. Det var folk överallt. Det var blod överallt. Jag såg unga människor som stod helt apatiska. Andra skrek och grät hysteriskt. Många försökte hjälpa och trösta.

Vi stannade strax före entrén till Sturecompagniet och jag klev ur bilen. Det var då jag hörde killen skrika att någon sköt med en M-16 inne på nattklubben. Senare skulle jag få veta att det var en automatkarbin av typen AG-3. Men vilken modell det var spelar mindre roll. Det var mycket riktigt ett automatgevär som användes mitt bland nattklubbsgästerna.

När vi hade fått klart för oss att gärningsmännen lämnat och jag hade fått kontroll över mina egna känslor, fylldes jag av en enorm handlingskraft. Jag såg mig snabbt om och försökte få en bild av läget. I trappan vid Sturecompagniets entré såg jag att det låg en person som var skjuten. Jag såg direkt att han var död. Hela trappan var full med blod. Runt om mig låg skadade. Många hade skottsår i benen och på underkroppen.

Vi var en av de första polisbilarna på plats, men snart anlände fler. Det dröjde inte länge innan hela Stureplan blinkade i blått. Men var fanns alla ambulanser? Jag såg bara en enda och undrade varför inte fler hunnit dit. Jag sa det till Åke, som hade noterat detsamma. Snabbt tog jag kontakt med polisinsatschefen Mikael Helander.

– Det är något fel, konstaterade jag. Det är knappt några ambulanser här.

Jag frågade om vi fick börja lasta skadade i radiobilarna, eftersom det saknades tillräckliga sjukvårdsresurser på platsen. Han bekräftade att vi kunde göra det. Åke och jag valde de tre närmast vår bil och lyfte in dem i baksätet. Ingen av dem var till synes livshotande skadad, men de hade skottskador i ben och armar. Vi åkte så fort vi kunde mot Karolinska sjukhuset i Solna.

I framsätet satt vi tysta. Åke fokuserade på vägen och körde så fort han vågade. Själv försökte jag fånga alla intryck och tankar som virvlade runt i huvudet. Vad var det vi precis hade varit med om?

I baksätet däremot hade de skadade börjat prata med varandra. De delade med sig av vad de sett och upplevt. Ivrigt

fyllde de på varandras vittnesmål. Plötsligt hörde jag detaljer i deras samtal – några ord stack ut.

Jag skärpte mina sinnen och lyssnade intensivt. De beskrev gärningsmännen.

– ... han med skäggstubb ... med mörka ögonbryn?

– Nej, inte han utan den andra som var renrakad, med lite längre hår här uppe.

– Var det han med mörk jacka?

Jag sneglade mot Åke som mötte min blick. Han hade hört samma sak.

Det här kändes väldigt bekant. Försiktigt sköt vi in några frågor om vad våra vittnen hade sett: Vad mer hade gärningsmännen haft på sig, hade de hört någon av dem säga något, exakt hur såg deras frisyrier ut? Snart var vi övertygade om att det var killarna vi hade avlägsnat från platsen tidigare på kvällen som var gärningsmännen. Killarna som vi hade identifierat.

Vi kastade oss ut ur bilen vid akutmottagningen och möttes där av en något äldre sjuksköterska, iklädd kofta. Jag funderade på om hon hade legat och sovit när larmet kom – hon såg nyvaken ut.

– Är det de här som är de skjutna från Sturecompagniet? undrade hon vänligt.

Uppumpad av adrenalin och påverkad av kvällens händelser svarade jag bryskt:

– De som sitter i baksätet på vår bil är bara en sticka i arslet jämfört med det som är på väg in.

Det är inte en kommentar jag är särskilt stolt över, men det bara för ur mig.

Sköterskan verkade tack och lov vara rätt person på rätt plats, för hon tog det hela med ro.

– Ojdå, sa hon bara och log lugnande mot mig. Förmodligen såg hon hur uppskruvad jag var. Då trycker vi på det stora larmet! fortsatte hon.

Med det hade vi gjort vad vi kunde, nu fick vården ta över. Jag rusade in på akutmottagningens läkarexpedition för att låna en telefon. Mobiltelefoner fanns inte i radiobilarna på den tiden. När jag fick kontakt med ledningscentralen meddelade jag upphetsat att vi visste vilka gärningsmännen var och att befälsbilen med de kvinnliga poliserna hade en lapp med deras identitet. Det var där sökandet efter skyttarna kunde börja!

Åke och jag satte oss i bilen och styrde tillbaka mot Stureplan. Vi sa inte så mycket. Det hade varit en galen natt och vi behövde bearbeta det vi varit med om. Skjutvapenvåld i den här omfattningen var nytt både för oss och för Sverige som land. Det var svårt att förstå hur någon kunde öppna eld mot människor som ville festa och vara glada på en nattklubb.

Tankarna avbröts av ett nytt individanrop. En operatör på ledningscentralen meddelade oss att han hade varit i kontakt med kollegorna i befälsbilen från Östermalm och att de berättat att de tyvärr hade tappat bort lappen.

– Helvete, helvete!

Jag skrek till Åke att parkera bilen exakt där vi hade stått den första gången på kvällen när vi stannat vid Sturecompagniet för att identifiera och avhysa bråkstakarna. Han ställde sig så

exakt i position som han bara kunde och sedan kröp jag runt på alla fyra och letade efter en liten papperslapp mitt i denna absurda mardröm.

På torget rådde nu mer av ett ordnat lugn efter stormen. Döda kroppar hade täckts över och skadade hade tagits om hand och skjutsats i väg för vård. Men nattens händelser syntes tydligt i spåren på marken. Jag kröp bland blodiga kompresser, servetter och handdukar. Där fanns även fragment av skottskadade kroppar, delar av hud som slitits sönder.

Plötsligt såg jag en papperslapp med min egen handstil. Jag fylldes av eufori. Lappen!

Jag tog upp radion och ropade ut på den öppna kanalen:

– 70, 1320 förtur! Förtur!

När jag fått klartecken att tala kunde jag nästan inte dölja min upphetsning, utan ropade ut att jag hade hittat lappen med uppgifter om dem som vi trodde var gärningsmännen. Jag sansade mig sedan och rabblade namn och personnummer, tydligt och klart, så att operatören skulle hinna notera. Han upprepade uppgifterna och jag bekräftade. Sedan hörde jag hur han liksom vände sig ifrån mikrofonen och ropade ut i rummet, över hela ledningscentralen:

– Bröms har hittat lappen!

Jag hörde hela rummet brista ut i jubel. Genom radion fick jag en stor applåd.

Det gjorde mig förvånad men stolt. Att få en applåd från Ledningscentralen hör inte till vanligheterna. Åtminstone har inte jag hört talas om det vare sig före eller efter.

Klockan är 11.30 den 4 december 1994 när Åke och jag rullar in med vår radiobil i garaget på stationen på Norrmalm. Jag borde ha varit hemma och sovit för länge sedan. Det är blod i baksätet och vi försöker städa och spola ur bilen så gott vi kan. Sedan går vi upp för att avrapportera nattens händelser.

– Vänta, säger jag till Åke.

Jag går fram till en av telefonerna på stationen och lyfter luren. Jag slår det nummer jag lärde mig som barn och väntar på att signalerna ska gå fram.

Snart svarar en välbekant röst:

– 122 19!

Känslorna väller över mig när jag hör honom svara.

– Hej, det är Lasse! får jag fram.

Sedan tystnar jag och måste hämta mig en sekund innan jag kan fortsätta:

– Ja du pappa, nu har jag varit med om något som jag tror att du aldrig har upplevt.

Mordbibeln

DEJTINGLIGAN 2013

Det är den 8 september 2013 – närmare tjugo år efter Stureplansmorden. Mord är numera min vardag.

Jag befinner mig hemma i vårt sovrum och har precis krupit ner i sängen. Kudden är väldigt skön. Jag blundar och slappnar av. Ögonlocken blir tunga. Verkligheten suddas ut alltmer och jag försvinner in i ett tillstånd mellan sömn och vakenhet.

Äntligen har jag kommit i säng i tid. Äntligen ska jag få sova.

Vid den här tiden arbetade jag på Länskriminalpolisen i en av två spaningsmordsgrupper. Det var mitt i min beredskapsvecka, vilket innebar att jag behövde vara tillgänglig mellan klockan 16.30 och 08.00 för att när som helst kunna kallas in. Om det hände var det inga små enkla ärenden att hantera. Ett spaningsmord är ett mord där man inte har en misstänkt inom tjugofyra timmar. Det var sådana – och andra grova brott – som vi arbetade med.

Spaningsmordsgrupperna i Stockholm var ett resultat av Leif GW Perssons kritik mot Dalapolisens hantering av mordet på tioåriga Engla Höglund 2008. Enligt GW borde gärningsmannen Anders Eklund ha avslöjats redan åtta år tidigare –

efter mordet på Pernilla Hellgren. Hans bedömning var att polisen i Dalarna saknade erfarenhet av mord med okänd gärningsman, och menade att Englas mord kunde ha undvikits med ett mer professionellt utredningsarbete. (Det ska sägas att detta inte var unikt för just Dalarna; upplärningsprocenten för spaningsmord var låg i de flesta län.) Stockholms dåvarande länspolismästare Carin Götblad agerade direkt. Med devisen ”något liknande får aldrig hända i Stockholm” inrättade hon två specialiserade spaningsmordsgrupper.

Det professionella utredningsarbete som GW hänvisade till, och som vi i grupperna arbetade efter, bygger på att man ska vända på varje möjlig sten i utredningen och inte fastna i tips från allmänheten. Man ska heller inte fokusera alltför mycket på enskilda spår, utan arbeta brett. Den formella benämningen för arbetssättet är PUG – Polisens Utredningsrutin vid Grova brott.

Men vi kallar den för *mordbibeln*.

Ett kraftigt ljud avbröt insomningen.

Jobbmobil!

Naturligtvis. Aldrig någonsin upptäcks mord när man precis vaknat efter en skön natts sömn, eller åtminstone strax innan det är dags att stiga upp. Det är alltid när man ska gå och lägga sig, när man sover som djupast eller – som vid det här tillfället – när man precis håller på att somna.

Reflexmässigt ryckte jag åt mig mobilen.

– Bröms!

– Gokväll! Vakthavande befäl här. Vi har ett förmodat mord på en person som anträffats i ett skogsparti ute vid Järva krog i Solna.

Hjärnan hade snabbt trängt bort alla tankar på sömn och var direkt med.

– Vet vi vem?

Vakthavande drog på svaret.

– Kanske. En anmälan om försvunnen. Men inget säkert än.

– Okej, jag åker direkt. Skicka adressen!

Så snart jag hade lagt på ställde jag mig i duschen. Några minuter räckte för att lura kroppen att det var morgon. Sedan var jag snabbt i väg. Tjänstebilen stod på parkeringen hemma. Det gör den inte alltid, men när man har beredskap ingår det. En mordutredning kan inte vänta på att utredarna ska ta buss eller taxi.

Det var härligt tomt på vägarna. En fördel med att jobba på natten är att slippa Stockholms ständiga köer. Visserligen hade det varit skönt med den där sömnen, men att med blåljuset blinkande i natten forsa fram mot något okänt och nytt – det är livet som polis. Jag vet inte vad som väntar mig, mer än att det är viktigt. Och jag vet att mina kollegor och jag kan göra skillnad.

Vid Järva krog svängde jag av E4:an och letade mig fram till de koordinater som jag fått från vakthavande. Så snart jag parkerat och klivit ur bilen såg jag Ylva Lindström, en gammal kollega från Norrmalmspolisen. Hon var numera hundförare och den som tillsammans med sin tjänstehund – en fin schäfer

som jag tror hette Hyss – hade hittat kroppen. Det var säkert fem år sedan jag träffade Ylva. Återseendet var hjärtligt.

– Kul att se dig! Bra jobbat!

Ylva berättade att hon hade fått i uppdrag att söka av skogsområdet efter att vänner hade anmält en person försvunnen, och man hade kunnat pejla hans mobiltelefon till trakten.

Ett par patruller var redan på plats och hade spärrat av området. Septemhernatten var kolsvart. Skönt, för då kunde vi jobba ostört utan nyfikna åskådare. Men samtidigt var det förbannat svårt att se någonting.

– Kom, får jag visa dig en sak! Ylva började gå och signalerade åt mig att följa med.

Hon visade mig till den plats som hon trodde var själva brottsplatsen. Intill en gångväg fanns en mycket stor ansamling av blod på marken. Jag noterade att vissa nedfallna höstlöv låg på marken som bägare – med blod i. Därifrån kunde vi se tydliga släpmarken. Det var som en nertryckt stig i terrängen där någon, eller mest troligt några, hade dragit kroppen längs marken. Ungefär 50 meter från gångvägen hade kroppen anträffats.

Kriminalteknikerna hade precis anlänt. Bland dem var Per-Åke Öberg, som jag arbetat tillsammans med många gånger tidigare. Som kriminaltekniker var han iklädd den klassiska vita skyddsoverallen som man ofta ser i kriminalserier, och han bar munskydd, nitrilhandskar samt skoskydd för att inte kontaminera brottsplatsen med sitt eget DNA. Själv hade jag inget av det. Men jag hade tack och lov kollat batterierna i min ficklampa innan jag började min beredskap. Vi tog oss försik-

tigt fram mot fyndplatsen, Per-Åke först och jag några meter bakom med ficklampan i högsta hugg.

Så såg jag den. Kroppen. Det var som om den och växtligheten var ett.

Offret halvsatt framåtlutad. Grenar höll honom uppe, lik som under armarna. Jag kunde inte se hans ansikte. Eftersom det var så mörkt var det också svårt att bedöma offrets längd och kroppsbyggnad. Det enda som syntes tydligt i skenet från ficklampan var den röda, lite glansiga, jackan han bar.

Senare skulle vi kunna konstatera att kroppen hade suttit där i tre dygn – inte långt från den gångväg där många gick till och från sina arbeten. Till och från förskola och skola. Växtligheten hade dolt både brottet och kroppen väl.

I det här läget är det kriminalteknikern som bestämmer, och jag som utredare tar en underordnad roll.

– Lys här! sa Per-Åke och jag riktade ficklampan där han pekade.

Han studerade offrets händer.

– Har du sett? visade han och flyttade sig åt sidan så att jag skulle kunna se.

Jag har aldrig sett sådana kraftiga motvärnsskador. Det här var uppenbarligen en person som hade kämpat för sitt liv. Han hade svåra skador på sina händer. Stackars grabb!

Per-Åke satte snabbt papperspåsar över offrets båda händer för att säkra eventuellt DNA från gärningsmannen eller

gärningsmännen. Sedan lyfte han försiktigt på offrets tröja. Jag vinklade ljuset mot kroppen. På ryggen såg vi två tydliga skador efter ett knivliknande föremål. Det var uppenbart vad som hade orsakat dödsfallet.

– Nu Lasse, har jag sett vad jag behöver, konstaterade Per-Åke. Nu tar vi resten inne på rättsmedicin.

Vi ropade på assistans. Försiktigt lades kroppen i en liksäck och transporterades till Rättsmedicinalverkets enhet i Solna.

När kroppen var bortforslad ropade Ylva åter på mig. Hon hade hittat en tygbit som satt fast på en gren i närheten av gångstigen. Vi konstaterade att textildelen hade samma färg som offrets jacka.

Fyndets karaktär avgör vilket slags emballage vi använder. Eftersom det här var en tygbit med blod på, valde jag att lägga det i en papperspåse. Jag ville säkerställa att den inte skulle börja mögla. Som allt annat bevismaterial registrerades den i ett beslagsprotokoll. Därefter fördes det till NFC (Nationellt Forensiskt Centrum) för undersökning. I det här fallet ville vi veta vems blod som fanns på textilbiten. Senare ville vi även få bekräftat att tygbiten verkligen kom från offrets jacka.

När den mest akuta undersökningen på plats var klar och kroppen bortforslad, zoomade jag ut och började betrakta brottsplatsen mer övergripande. Givetvis var all belysning längs gångstigen trasig. Kanske vandaliserad. Att hitta något vittne eller någon som sett något från de intilliggande bostäderna kändes därför ganska fruktlöst.

Jag gick tillbaka till den plats som Ylva hade pekat ut som mordplats, granskade den och följde släpsspåren i snåren. Min

omedelbara instinkt var att det skett något slags överfall på gångstigen och att minst två gärningsmän släpat kroppen upp till fyndplatsen. Det borde ha varit alltför tungt för en ensam gärningsman.

Men varför?

Några timmar senare, ganska frusen och fuktig av septemberdimman, åkte jag från Järva krog direkt in till kontoret för att rapportera. Det är viktigt att snabbt redogöra för alla åtgärder som genomförts på brottsplatsen. I en särskild promemoria skrev jag in namn på inblandade och vilka åtgärder som olika funktioner gjort. Sedan skrev jag in alla bevis som vi hade tagit om hand på brottsplatsen i ett beslagsprotokoll och diarieförde det i ett utredningssystem som heter DurTvå – Datoriserad utredningsrutin.

När den mest brådskande rapporteringen var gjord åkte jag hem till Nykvarn igen. Det var fortfarande natt och tomt på vägarna. Jag kunde hålla god fart och lät tankarna vandra. Hade jag hanterat alla arbetsmoment? Hade jag underrättat alla som behövde informeras?

I höjd med Skärholmen kom jag fram till att jag gjort allt jag skulle och började i stället fundera på om det var värt att stanna till på en nattöppen bensinmack. Kanske hade de redan hunnit baka några morgonfrallor? Men i valet mellan mat och sömn gick sömnen segrande. Det var fortfarande några timmar kvar av natten. Jag fortsatte raka vägen hem och återvände till den härliga kudden.

Efter alldeles för få timmars sömn klev jag åter in på jobbet på morgonen den 9 september. Ansvarig chef meddelade att nattens upptäckta mord skulle hanteras av oss på Länskriminalen.

Det var inte självklart, utan lite känsligt. Brottet hade ägt rum i ett område som hanterades av Västerortspolisen. Hos dem fanns en grupp fantastiskt duktiga grova brotts-utredare, så de hade mycket väl kunnat hantera händelsen själva. Men någonstans hade någon i chefsposition bedömt att ärendet skulle kräva stora resurser och därmed lagt ärendet på oss på länskriminalen. Som tur var skulle Västerortspolisen hantera detta professionellt. Deras medverkan kom att bli en nyckel för brottets uppklärande.

Vid lunchtid fick vi en lägesgenomgång av vår legendariske gruppchef Dan Boija. Danne är en av Sveriges bästa detektiver i mordskrået och en klippa i utredningsledning av spaningsmord. Vid sidan om Danne stod en kollega från Västerortspolisen. Tillsammans gav de oss den samlade utredningsbilden.

Den 5 september hade några personer tagit sig in till Norrmalms polisstation för att anmäla sin vän Nemo försvunnen. Kompisarna hade hört ifrån Nemo tidigare på dagen, men reagerat över att han inte varit nåbar under många timmar. Det var mycket ovanligt. Eller snarare hade det aldrig hänt förut.

Att en person varit försvunnen några timmar är inget som polisen kan göra något åt. I de allra flesta fall har radiotystna-